

V. S. MOSER

MYSLOMÁGOVIA

HMLOVÝ OSTROV

VSTÚPTE DO SVETA MÁGIE MYSLE

VZA

MYSLONÁGOVIA

HMLOVÝ OSTROV

Vstúpte do sveta mágie mysle...

V. S. MOSER

MYSLOMÁGOVIA

HMLOVÝ OSTROV

VzA

Copyright © V. S. Moser, 2022
Illustrations and interior art © V. S. Moser, 2022
Mysľomágovia® is a trade mark of V. S. Moser. All rights reserved.

ISBN EPUB 978-80-570-3793-4
ISBN PDF 978-80-570-3792-7
ISBN MOBI 978-80-570-3794-1

*Venujem tým, ktorí veria, že magická sila mysle je medzi nami,
vždy bola a aj bude.*

„MENTIS NEBULOSA MAGICUM SEPELITE!“

PREDSLOV

*Jedine ľudská myseľ veľkým chrámom je,
so stovkami zatvorených dverí.
Tisíccky rokov tajomstvami žije,
nieto človeka, ktorému pravdu zverí.*

*Nik neodhalil zatiaľ všetky komnaty,
lebo moc za nimi je veľkým bremenom.
Strážcovia držia pevne opraty,
kvôli legende o zle dávno zrozenom.*

*Kto má kľúč od mnohých dverí,
nech k silným mysliam ihneď príde,
tajomstvo im do rúk zverí,
dobrá rada sa vždy zide.*

*Ak má tvoja myseľ temné plány,
otoč sa a inde páchaj ničotu.
Silné mysle chránia svoje brány,
nehľadajú vnútornú slepotu.*

*Jedine ľudská myseľ je chrámom veľikým,
svojimi tajomstvami nejedného láka.
Záhady však nebudú odrieknuté hocikým,
tisíccky rokov pred bránami na potomka čaká.*

1. KAPITOLA

Z Mestského parku na Východnej avenue sa ozývali hlasy sirén. Odvšadiaľ sa šíril beznádejný krik ľudí. Ulicou sa prehnala vlna paniky a v ovzduší visel strach. Všetci sa snažili dostať čo najďalej od ohňom zvieraného nešťastia. Tento týždeň to nebola prvá obytná budova v tejto štvrti, ktorú zachvátili plamene. Obloha pod zásterou čierneho dymu potemnela. Panika, márný krik, boj o holý život. Ľudia žijúci v bytoch utekali s krikom húfne z budovy. Dym sa šíril odvšadiaľ. Po niekoľkých minútach dorazilo na miesto požiarnicke záchranné komando a hneď za ním aj niekoľko sanitiek. Záchranári na mieste ošetrovali ľudí s ľahšími zraneniami. Z budovy vychádzali hasiči s ranenými v bezvedomí, ktorých brali na nosidlách hneď do najbližšej nemocnice.

Na jedenástom poschodí v luxusnom apartmáne ležala na zemi útla mladá žena. Blondavé vlasy mala celé čierne od sadze. V nose zacítila štipľavý dym. Nemohla sa nadýchnuť. Snažila sa otvoriť oči a zistiť, čo sa deje. Všetko naokolo videla rozmazane. Chcela vedieť,

kde sa nachádza. Bolesť v hlave jej hlasno pulzovala a od všadiaľ počula len tmené hlasy. Stačil len jeden jediný záchytný bod, aby jej myseľ začala opäť pracovať. Hlavu jej zahmlilo množstvo myšlienok.

Kde to, dopekla, som? Pomyslela si.

Odrazu jej bolo strašne horúco. Na tele zacítila neznesiteľnú páľavu. Chcela sa dostať preč od toho tepla. Nevedela, odkiaľ horúčava prichádza a už vôbec netušila, prečo sa sama nachádza na takom čudnom a neznámom mieste. Cítila, že ak niečo ihneď nespraví, oheň, ktorého ostré plamene cítila na tele, ju pohltí. Snažila sa sústrediť, zdvihnúť sa na nohy a odísť. Telo a myseľ ju ale neposlúchali. Nemohla sa pohnúť, akokoľvek veľmi chcela. Prostredie vôkol seba vôbec nepoznala. Všetko bolo také cudzie. Bola v akomsi čudnom byte, ktorý nikdy predtým nevidela. Ležala na zemi v kuchyni zakliesnená medzi akýmisi trámami. Oheň sa k nej priblížil až nebezpečne blízko a dýchalo sa jej zo sekundy na sekundu čoraz ťažšie. Chcela zakričať na plné ústa. Chcela, aby jej niekto pomohol.

Slovo *pomoc* sa jej dralo z úst, no výsledok bol nulový.

Bojuj! Ozýval sa v nej vnútorný hlas. *Mustíš vydržať!* *Niekoľto ťa predsa nájde!* *Nesmieš sa vzdávať bez boja!*

Pomaly upadala do bezsenného spánku, prestala cítiť teplo a štipľavý dym sa rozplynul kdesi v priestore... Teplé kakao a rozmarínové koláčiky – vôňa domova. Radostný smiech. Ocitla sa niekde ďaleko, na míle vzdialená. Je doma? Konečne...

Mladá žena začula ťažké kroky. Niekoľto sa k nej blížil. Zazrela pulzujúcu svetelnú žiaru. Zhlboka sa nadýchla vône kakaa a rozmarínu a už nič nepočula. Uprostred horiaceho bytu na easthillskej Východnej avenue upadla Ellis Seedová do bezvedomia.

Slnčné lúče prenikali spoza zatiahnutých závesov nemocničnej izby. Dnu bolo ponuro. Vonku, naopak, nádherne svietilo slnko

a ulicami sa šírila atmosféra teplého leta, čo sa o nemocnici nedalo povedať. Každý pozná ten špecifický nemocničný pach, chlad a zhon. Lekári v bielych pláštoch pobežujúci po nemocničných chodbách, zdravotné sestry starajúce sa o pacientov, ktorí sú neustále mrzutí.

Ellis sa konečne prebrala. Keď otvorila oči, pohľad upriamila na neznámeho muža skláňajúceho sa nad ňou. Zdravotná sestra jej medzitým vymieňala infúziu.

„Ellis, som doktor Shahin,“ predstavil sa neznámy muž.

Doktor? Odkiaľ sa tu vzal nejaký doktor Shahin? A odkiaľ vlastne nejaký ten doktor Shahin pozná moje meno? A kde to vlastne, došľaka, som? Ellis bola stratená vo svojom vnútri. Akokoľvek sa usilovala zorientovať, čo robí v miestnosti plnej nemocničného pachu, pochmurnej atmosféry a zdravotných sestier, nedarilo sa jej to.

„Kde to som?“ ticho predrala pomedzi pery.

„Vo Fakultnej nemocnici v Easthille,“ s úsmevom odpovedal doktor.

Neznámy muž pôsobil veľmi milo. Prívetivo sa na ňu usmieval.

Doktor Shahin bol vysoký, tmavovlasý, elegantne vyzerajúci muž. Mohol mať tak po štyridsiatke. Stredne dlhé vlasy mu ležérne padali do tváre. Tú mu zdobilo dvojdnové strnisko. Ellis nevedela, či sa nestihol oholiť, alebo to bol len jeho štýl. Napriek tomu mu to nesmierne seklo. Golier na bielom plášti mal na jednej strane pokrčený, akoby si plášť na seba prehodil len tesne pred príchodom do nemocničnej izby.

No tie oči... Boli to práve jeho oči, ktoré ho prezradili... Ellis sa s ním musela niekde stretnúť. Nevedela prečo, ale dala by aj ruku do ohňa za to, že sa s ním už niekde stretla. Tie oči si nemohla nezapamätať. Ellis má dobrú pamäť na tváre. V škole vždy mala skvelé známky práve vďaka jej fotografickej pamäti, ktorá jej neraz zachránila kožu. Niekde tohto muža už videla. No kde a kedy?

Sedela na nemocničnej posteli a zamýšľala sa. *Prečo som v Easthille? Veď Easthill je niekoľko kilometrov vzdialený od mestečka, v ktorom žijem – od Scebeny.* Nič jej nedávalo zmysel. A najhoršie na tom bolo to, že si nevedela spomenúť na nič, čo by jej poskytlo odpovede na nezodpovedané otázky.

„Ako som sa vôbec dostala do Easthillu?“ spýtala sa doktora.

„Čakali sme, že odpoveď na túto otázku nám dáš ty, keď sa prebudíš, Elisabeth.“

Elisabeth... Takto ju už roky nikto neoslovil. Ellis, Liss, alebo Beth – takto ju volali známi, priatelia, rodina. Svoje celé meno nepočula už dávno, lebo ju tak nikto nevolal. Teda až na jednu osobu. Jej otca. Elisabeth, vravieval, aj to len vtedy, keď ju chcel pokarhať, alebo naopak pochváliť. Bolo to paradoxné, ale takýto jej otec bol. Plný kontrastu a prekvapení. „Elisabeth, moje malé dievčatko,“ zvykol hovoriť, keď ešte žil.

Ellis poznala doktora Shahina len pár minút, no uverila by mu každú chvíľu. Jeho hlas bol neopísateľný. Zhovárali sa takmer hodinu. Vtipkovali a Ellis sa hneď zlepšila nálada. Videla v ňom niekoho, komu môže naozaj veriť. Niekoho, presne ako jej otec, komu sa z pier dralo: „Elisabeth, moje malé dievčatko“.

„Vytiahli ťa hasiči z horiaceho bytu na Východnej avenue. Keď ťa našli, bola si v bezvedomí. Našťastie si vyviazla len s malými poraneniami. Máš zopár popálenín, ale, neboj sa, nič vážne to nie je. Dokonca si neutŕžila ani slabý otras mozgu. Sken bol v poriadku. Raz-dva sa z toho dostaneš. Musím povedať, že si mala šťastie. Hasiči zasiahli včas. Mohla si sa udusiť.“

Ellis si pomaly začala spomínať. Teplo. Blčiacie plamene. Pach štipľavého dymu. Blížiac sa kroky. Hlasy... Potom to boli už len tmené hlasy... A ešte žiara! Silná svetelná žiara!

„Keď ťa k nám priviezli, nemala si pri sebe nič, len túto tašku,“ doktor Shahin siahol do vnútra bieleho pláštá a vytiahol z neho malú plátennú kabelku. Tmavofialová kabelka bola určite ručne

doma vyrobeným výtvorom. Bola stará, no nie otrhaná. Jednoduchý vzor dopĺňalo striebornou niťou vyšité menom *Ellisabeth*. Ellisina tvár sa pri pohľade na ňu vyjasnila. Kabelka patrila kedysi dávno jej staršej. Bolo to jediné, čo jej po nej ostalo. Ellis ju nosila neustále so sebou a nosievala v nej vždy to najnutnejšie a najcennejšie.

„Áno, je moja, ďakujem.“

Ellis sa načiahla po tašku, no v tom momente doktor Shahin vstal. Odkračal k dverám a tesne pred odchodom z izby zastal. Jeho výraz sa zmenil. Z milého usmiateho muža sa odrazu stal chlap s drsnými črtami tváre a priam desivým výrazom. Stojac chrbtom k Ellis povedal: „Je dôležité, aby si nám hneď, ako si na niečo spomenieš, o tom, čo sa v byte stalo, povedala.“ Doktor sa po chvíli otočil, opäť sa milo usmial a dodal: „A teraz oddychuj, *Ellisabeth*, aby si sa čo najskôr zotavila.“

Keď doktor Shahin odišiel z izby, Ellis sa uhniedzila na nemocničnej posteli, napila sa kamilkového čaju a začítala do novin, ktoré jej priniesla zdravotná sestra.

„Čo sa to v tom svete deje?“ pošepala si sama pre seba čítajúc titulky novin. „Vychádza v Easthille sériový vrah – podpaľač, alebo ide naozaj o podozrivo opakujúci sa prípad úniku plynu v obytných priestoroch? Budovy horia, obete pribúdajú a polícii sa zatiaľ nepodarilo prísť prípadu na stopu...“

Rýchlo prelistovala novinami a natrafila na ďalší titulok: „Zemetrasenie magnitúdy 5 v Eperiesi. Našťastie žiadne straty na životoch...“

„To je hrozné. Celý svet sa zbláznil,“ pomyslela si, „odvšadiaľ na nás hľadajú len negatívne správy. To sa už naozaj nič pozitívne v tomto dnešnom svete nedeje?“

Začítala sa do desivých správ, keď jej po chvíli začali klipkať oči. Bola unavená a o krátky moment upadla do hlbokého spánku...

Po chrbte jej prebehol mráz. Cítila, ako jej telom preniká chlad. Dostával sa jej pod kožu a pomaly zatemiňoval aj jej myseľ. Bola o dosť mladšia, ako je dnes. Mohla mať tak päť rokov.

„Odkiaľ sa tu vzal ten chlad? Veď je horúce leto,“ pomyslela si malá Ellis, no hlbšie sa nad tým nezamýšľala.

Ležala na slnkom vyhriatej lúke neďaleko ich domu a bola až priveľmi ponorená do čítania svojej obľúbenej rozprávkovej knihy. Milovala rozprávky a po dlhom čase bol konečne krásny deň, ktorý si mohla spríjemniť práve čítaním.

Ellis bola nesmierne nadaná. V mladom veku dokázala veci, o ktorých sa jej rovesníkom ani len nesnívalo. Naučila sa čítať a písať už ako trojročná, čo jej otváralo dvere nekonečných možností a vedomostí už v pomerne mladom veku.

Slnčné lúče hladili jej detsky jemnú tvár. Aj keď nemala veľmi v láske horúce dni, dnes ju slnko nabýjalo pozitívnu energiou a radosťou. Mama s otcom boli v dome a práve sa kvôli niečomu hádali. Až von na dvor počula, ako na seba zvyšujú hlasy. Hádky medzi nimi neboli bežnou záležitosťou. Rodičia sa vždy dokázali racionálne porozprávať a veľmi rýchlo nájsť spoločné riešenie. Ellis bola rada, že šla hádka mimo nej.

Odrazu sa slnečné lúče stratili a obloha sa zatiahla. Na koži zacítila dotyk ľadového vetra. Ešte pred chvíľou bolo horúco. Odkiaľ sa tu vzal taký chladný vietor? Chcela sa otočiť a zistiť, odkiaľ ten studený závan prichádza, no celé telo jej ovimul chlad, ako keď sa nechutne slizký had naháňajúci hrôzu celý obtočí okolo vášho tela. Človek nemôže dýchať a umrie ešte pred tým, ako si uvedomí, že by sa mal aspoň pokúsiť proti tomu monštru brániť.

Ellis sa nemohla pohnúť. Zacítila štiplavý dym, ktorý ju neskutočne pálil v nose. Chlad prichádzajúci nevedno odkiaľ ju pomaly začal okrádať o všetko dobro. Odchádzalo z nej šťastie, láska, úsmevy, radosti, spomienky na všetko pekné, čo kedy zažila. Pocit bezmocnosti ju privádzal do šíalenstva. Nechcela dovoliť, aby sa z nej vytratil život. Neznáme zlo z nej vysalo takmer všetko. Cítila sa ako prázdna schránka bez duše. Pokúšala sa pred tým zlom utiecť. Veľmi to chcela, no nemohla sa pohnúť. Nohy mala ako z olova a aj ten najmenší pohyb bolo v danej chvíli nemožné vykonať. Ostala ležať medzi stromami ako prikovaná a vedela, že to, čoho sa obáva, sa k nej bliži rýchlejšie, ako si myslela.

Bola len dieťa. Krehká, jemná detská duša, preto sa ešte väčšmi bála. Smrť formou vnútornej slepoty, ktorá pomaly zabíjala človeka zvnútra... Pach štipľavého dymu neustupoval, ba naopak, požíral všetky jej zmysly. Vtom ho zazrela. Veľkého čierneho psa. Démona. Stál v kroví a zelené, krvou podliate oči mu v diaľke svietili. Pohol sa. Blížil sa priamo k nej a ona to vedela. Chcela sa rozbehnúť, no nemohla sa pohnúť.

Bola paralyzovaná a on chcel len a len ju. A keď vyceril ostré zuby, Ellis sa nadýchla dymu a na chvíľu zabudla, že má aj vydýchnuť...

Obraz sa odrazu rozplynul a Ellis zistila, že leží na zemi v horiacom apartmáne. Už nebola malým dievčátkom, ale tínedžerkou. Jediné, čo záhradu domu, v ktorom Ellis bývala ako malá, spájalo s neznámym apartmánom, v ktorom sa nachádzala ako tínedžerka, bol dym.

Stupňujúci sa pach štipľavého dymu.

Okolo nej boli všade naokolo horúce plamene. Prudko sa rozkašľala. Zdvihla hlavu, aby sa rozhliadla vôkol seba, no bola príliš vyčerpaná.

Odrazu zazrela dvoch mužov, pred ktorými sa z ničoho nič zjavila pulzujúca svetelná žiara. Jeden z neznámych chlapov vkročil do prázdneho priestoru obklopeného silným svetlom a v tom istom momente zmizol.

Ellis neverila vlastným očiam. Nemala však už dosť kyslíka.

Určite bláznim. Pomyslela si.

Snažila sa z posledných síl načiahnuť za druhým odchádzajúcim neznámym. „Pomoc!“ predralo sa jej zúfalo cez pery.

Priestor za mužom stojacím pred ňou sa začal uzatvárať a žiara postupne slabla. Ellis sa kvôli hustnúcemu dymu pomaly dusila a zavrela oči.

Prevrátilo jej žalúdok naruby. Cítila, akoby sa vzniesla a potom prudko letela dole húsenkovou dráhou.

Padala do neznáma.

Strhla sa zo spánku lapajúc po dychu. Bola mokrá ako myš. Zhlboka sa nadýchla, a keď spoznala známe nemocničné prostredie, upokojila sa.

Bol to len sen... Pomyslela si a pokojne nahlas vydýchla.

Nočné mory Ellis trápili, keď bola malá. Vždy, keď mala zlý sen, si mama sadla k nej na posteľ a pohladila ju po vlasoch. Dnes tu jej mama nebola a vlastne už nikdy ani nebude. Nočné mory z detstva po rokoch našťastie pominuli. Už dlho sa Ellis nesnívalo to, čo dnes. Taký živý a desivý sen. A tá čierna beštia. Ten neznesiteľný pocit... Naposledy mala strašný sen s čiernym démonom noc pred tým, ako zomreli jej rodičia.

Presne tú noc pred tým, ako mali autonehodu.

Keď sa Ellis prebrala, cítila sa ako prázdna schránka. Akoby z nej niekto vysal život.

Presne ako vo sne. Pomyslela si a striasla sa od zimy.

Čo však mala znamenať tá žiara? Dvaja muži miznúci v priestore a ja ležiaca v plameňoch bojujúca o život? Spýtala sa samej seba.

Hneď ako sa prebrala zo sna a stihla sa rozhliadnuť po izbe, zazrela osobu sediacu vedľa seba. Doktor Shahin jej hladil ruku a upokojoval ju.

Zrejme som kričala. Pomyslela si v duchu.

Ellis sa nebála smrti, nebála sa hrôzostrašných snov, bola len rozrušená. Už dlho sa jej čierna beštia vo sne nezjavila. Takmer už zabudla, aký to bol pocit. Možno práve preto sa psov presne od svojich piatich rokov bojí. A čiernych? O tých nehovoriac.

A navyše tie plamene. Znamená to, že si spomínam na všetrajšok? Na to, čo sa udialo v horiacom apartmáne? Ale to nie je možné! Tí muži predsa zmizli v žiare, v priestore... To je nereálne. Musel to byť len sen. Trauma...

„Čo tá tak vydesilo? Spomenula si si na niečo, Ellis?“ spýtal sa doktor, čím prerušil tok jej myšlienok.

„To nič nie je. Bola to len jedna z mojich nočných môt z detstva. Nič si z toho nerobte.“ Ellis doktorovi nič viac nepovedala. Nemyslela si, že by ho mala zaťažovať jej snom, ktorý aj tak určite nemal žiaden význam.

„Mávaš často nočné mory?“ spýtal sa nechápavo doktor Shahin.

„Niekedy, keď som bola malá, mávala som ich často, no posledné

roky som akosi zabudla na to, aké hrozivé to bolo,“ odvetila Ellis tak, ako keby prežívať v snoch strašlivý pocit smrti, bolo na zozname bežných aktivít každého dieťaťa či tínedžera.

Doktor Shahin nič nepovedal, vytiahol z vrečka plášťa poznámkový blok a niečo si doň starostlivo zapísal.

2. KAPITOLA

O ddelenie psychológie a psychopatológie v Easthillskej nemocnici bolo dnes ráno preplnené. Nervózni pacienti čakali na chodbe pred ambulanciou a každý z nich sa na niečo tomu druhému sťažoval.

Čo sa naozaj všetci pomiati? Pomyslel si doktor, keď šiel okolo cestou do svojej ambulancie. Zvyčajne nemával denne toľko pacientov a dnes, keď bolo vonku opäť tak krásne, musel sedieť v ordinácii a viesť terapie.

Ako lekár mal svoju prácu vždy rád, o tom nemožno pochybovať. Rád pomáhal ľuďom riešiť ich problémy, rád dával životy druhých do poriadku. Dnes ho však trápil jeden konkrétny pacient. Prípad, ktorý ho zaujal natoľko, že by bol ochotný všetko ostatné odložiť na vedľajšiu koľaj. Prípad, ktorým bola sedemnásťročná pacientka, tajomná Ellisabeth Seedová.

Opatrne zdvihol zo stola kabelku, ktorú mu zdravotná sestra dala hneď ráno, po tom, čo ho pridělili k prípadu Ellisabeth Seedovej, a otvoril ju. Snažil sa nájsť niečo, čo by mu o tajomnej

Ellis povedalo viac. V kabelke však nebolo nič, čo by nasvedčovalo tomu, že Ellis zámerne a plánovane utiekla z domu.

Nachádzal sa v nej len malý zápisník – diár s farebnou pevnou väzbou.

Doktor Shahin znervóznel. Akoby ho rozčúľil fakt, že nenašiel to, čo hľadal, alebo čo očakával, že nájde. Začal bez rozmyslu listovať v diári.

Na prvej strane stálo krasopisom napísané meno: *Ellis Seedová*.

Pekné... Pomyslel si, robiac z rukopisu hneď psychoanalýzu. Začítal sa do zápiskov.

Ellis si rada už od mala každý deň do svojho notesa zapisovala pre ňu dôležité myšlienky a spomienky. Často ich dopĺňala kresbami, neurčitými znakmi a symbolmi, ktoré jej len tak z ničoho nič prišli na um. Zápisníky si starostlivo roky uschovávala a ani sama vlastne nevedela načo. Po smrti rodičov jej slúžili ako akýsi druh vnútornej terapie.

Doktor Shahin zbežne prebehol celým obsahom diára. Sem-tam sa so záujmom zastavil a začítal sa do Ellisiných poznámok. Vedel, že bez povolenia pacientky porušuje pravidlá a narúša tak jej súkromie, no jeho zvedavosť zvíťazila nad morálnym kódexom.

„Musí to byť ona...“ pošepkal si sám pre seba.

Keď po chvíli zodvihol diár z pracovného stola, aby ho vrátil späť do kabelky, vypadla z neho malá pokrčená fotografia ženy. Dívala sa z nej na neho tmavovlasá štyridsiatnička.

Obrátil fotografiu a na druhej strane stálo rovnakým písmom napísané: *Teta Pyrra Roseová – 0997 570 142, Sugar Hill Street 19, 083 01 Sceben*.

„Roseová...“ prešiel prstom jemne po mene, „tentokrát sa nemôžem mýliť.“

Vzal do ruky telefón, no na chvíľu zaváhal. Ešte raz sa zadíval na fotografiu. Žena na nej sa vôbec nepodobala na Ellis. Bola tmavá, s čiernymi vlasmi a sýtohnedými očami. Mala drsné črty